

Capitolul 7

Gândul lui Cristos (2)

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus, Care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:5-7).

Vom continua cu meditația noastră referitoare la gândul lui Cristos. Mai întâi, vom vedea cum a luat Cristos un chip de slujitor sau rob; apoi vom vedea cum El a fost făcut asemenea omului.

Acest proces de golire de sine a avut două etape: în prima etapă, Domnul Isus a lăsat de o parte poziția de Dumnezeu și a luat un chip de rob. Apoi, după ce a devenit rob, a stat pe terenul care nu aparținea rangului Său și a acceptat tot felul de tratamente care nu I se cuveneau.

A accepta îngrădirea și a renunța la libertate

Ce se înțelege prin faptul că Domnul a fost făcut „asemenea oamenilor”? Pentru a deveni om, El a fost îmbrăcat cu carne și sânge, ca oricare om. A fost om în exterior, dar Dumnezeu în interior. La început El era Dumnezeu – atotștiutor, atotputernic și atotprezent. El era Duhul care umple întregul univers. Dar când a venit pe pământ pentru a fi om, Duhul Lui a fost restrâns la perimetrul trupului. Dumnezeul atotprezent a fost limitat la un trup. Unde era trupul Lui, acolo era, în interior, dumnezeirea. Luând un chip de om, El a suferit cea mai mare restricție. Deși a săvârșit multe minuni în acele zile, ele s-au restrâns la ceea ce Îi permitea trupul Lui omenesc. Ar fi putut face nenumărate minuni, dar a fost limitat de trupul Lui de carne. A fost supus slăbiciunii trupului: a fost obosit, a avut nevoie de somn, a suferit. Nu era liber ca Dumnezeu.

Atâta timp cât a trăit în trup, a trebuit să Se supună legilor trupului. Noi ne bucurăm să putem dormi, dar El, ca Dumnezeu care nu doarme, nici nu aștepte niciodată, era acum obligat să doarmă ca noi. Somnul Lui era o îngrădire. Nu numai atât: El a crescut ca orice ființă omenească, parcurgând etapele de la copilărie până la maturitate. Și Dumnezeuul atotștiutor a putut crește! Ca rob, Domnul Isus a renunțat la gloria Lui, iar ca om, a renunțat la libertatea Lui.

Noi, cu toții, dorim să fim asemenea Domnului, să avem gândul Lui. Dar suntem noi gata să ne lepădăm de gloria și libertatea noastră? Toate îngrădirile, ca și toate lipsurile, sunt de folos pe plan spiritual. Vai, cum aleargă oamenii după libertate! Și totuși, fie ca nu numai să ne supunem îngrădirii pe care ne-o pune Dumnezeu, ci chiar să o primim cu bucurie. Când te îngrădește în vreo privință și îți ia libertatea, Dumnezeu nu va ceda până când nu vei învăța lecția. Dar de îndată ce o vei învăța, El te va elibera. Atunci când apare crucea în viața ta, te vei trezi că te îndepărtezi de Dumnezeu dacă fugi de ea sau o respingi.

Astăzi, creștinii se luptă cu împrejurările lor de viață, încercând să scape de îngrădirile puse asupra lor de Dumnezeu și să-și redobândească libertatea. Dar viața lui Cristos se manifestă tocmai în aceste împrejurări potrivnice. Când împrejurările sunt plăcute, viața Lui nu poate să-și arate puterea. Când ne aflăm într-o împrejurare potrivnică, tendința noastră naturală este de a ne răzvrăti; dar, avându-L pe Cristos în noi, suntem gata să renunțăm la libertatea noastră și să acceptăm îngrădirile. E rău pentru un creștin să nu se supună rânduiei providențiale a lui Dumnezeu. Întocmai cum Isus Cristos a acceptat cu bucurie restricțiile, la fel ar trebui să facem și noi. Situațiile care ne îngrădesc și modul în care reacționăm la ele arată creșterea sau eșecul nostru. Ferice de cel care poate să aducă laude, și nu să cârtească, atunci când are parte de îngrădiri! Inima lui este în armonie cu Dumnezeu.

Când apare crucea, ea îți ia nu numai gloria, ci și libertatea. Astăzi, cei mai mulți creștini încearcă să evite crucea pentru a-și ușura durerea. În felul acesta, amprenta crucii lipsește din viața lor. E adevărat, au mai puține dureri, dar au și mai puține amprente ale crucii. Totul depinde de disponibilitatea ta de a te lăsa să fii rănit,

pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească. Viața noastră naturală are nevoie să fie rănită, pentru ca să putem experimenta o creștere reală. Acasă, la serviciu, la biserică – Dumnezeu ne impune anumite restricții care lucrează la îndepărtarea marginilor ascuțite din noi. Uneori, Dumnezeu pune în biserică niște frați sau surori care doar cauzează probleme în loc să fie de ajutor. Noi ne întrebăm de ce lasă El asemenea oameni în biserică. Scopul este de a-i folosi ca îngrădiri pentru noi. De aceea, nu ar trebui să ne luptăm ca să ne eliberăm, căci libertatea nu ne va zidi. Zidirea se produce prin intermediul limitărilor din mediul nostru de viață.

David a ales cinci pietre netede din pârâu (vezi 1 Samuel 17:40a), pentru că forța acelor pietre netede era echilibrată. Puterea era în mâna lui David, dar numai acele pietre netede au putut fi folosite pentru a dirija puterea lui. În același mod, și Dumnezeu folosește pietre netede. În mod natural, noi suntem ascuțiți și tăioși. Dumnezeu ne pune în biserică. Apoi vine furtuna. Căci frații și surorile se ating și se freacă unii de alții. După trei sau cinci ani, ajungi să fii neted. Ce dureros e procesul de frecare! Dar fără frecare, cum am putea noi să devenim netezi? Adeseori ne gândim: Ce bine ar fi ca persoana cutare să nu fie în biserică! Dar fără frecarea venită din partea unor astfel de oameni, cum am putea deveni netezi? Vai, mulți preferă calea mai ușoară! Când apare crucea, ei se luptă să scape de ea. Durerea scade, dar ei nu ajung să învețe lecția pe care a avut-o în vedere Dumnezeu. Când El trimite crucea în viața ta, vrea ca să tu să te supui domniei Lui suverane; să nu te împotrivești, ci să accepți îngrădirile lăsate de El.

Cei îngrădiți de Dumnezeu

Madame Guyon a provenit dintr-o familie franceză de origine nobilă. A fost o femeie frumoasă. Dar Dumnezeu a luat-o în mâna Lui. În doi ani, ea a învățat lecțiile rânduite de Dumnezeu pentru ea. La scurt timp după aceea, s-a îmbolnăvit de varicelă. I s-au oferit alifii pentru acoperirea urmelor lăsate de varicelă. Prima ei reacție a fost de a testa pe ea însăși beneficiile remediei pus la dispoziția ei. Dar ceva în inima ei i-a spus: „Dacă aș fi vrut să fii frumoasă, te-aș fi lăsat

așa cum erai”. Ascultați ce a spus ea: „Temându-mă ca nu cumva să-l supăr pe Dumnezeu punându-mă de-a curmezișul voii Lui suverane, m-am văzut nevoită să dau la o parte remediile ce mi s-au oferit. Trebuia să stau afară, la aer, ceea ce a făcut ca urmele de pe fața mea să devină și mai urâte. De îndată ce am fost în stare să umblu, nu am ezitat să merg pe străzi și în locurile unde obișnuiam să merg înainte, pentru ca umilirea mea să triumfe tocmai acolo unde odată se înălțase mândria mea nesfântă”. †

E ca și cum s-ar fi rugat: „Doamne, dacă Ție-ți face plăcere să am un ten cu găuri, de ce să doresc eu un ten neted? Dacă aceasta e voia Ta, aș dori să am un medicament cu care să-mi frec fața, ca aceasta să aibă și mai multe găuri”.

Vedem cum cea mai adorată femeie din întregul Paris a fost gata să renunțe la frumusețea ei și să aibă o față stricată, pentru a asculta de Dumnezeu. Aceasta înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă a cunoaște crucea. Tot Madame Guyon a fost cea care a spus: „Dacă Dumnezeu m-ar bate cu o nua sau cu un bici, aș săruta mâna care mă lovește.” Ea a fost cu adevărat o femeie care a cunoscut crucea și s-a plecat în întregime sub mâna tare a lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care sunt schilodiți nu se pot supune lui Dumnezeu, ci mai degrabă sunt plini de cărtiri. Ce trist! Sunt însă unii care au fost schilodiți, dar s-au plecat înaintea autorității suverane a lui Dumnezeu, acceptând bucuroși voia Lui. Aceștia îl cunosc pe Dumnezeu și cunosc crucea.

Îmi place ce a spus Iov: „Chiar dacă mă omoară, eu tot în El voi spera” (Iov 13:15). Tot el a mai spus: „Mi-a zidit calea, așa ca să nu pot trece” (Iov 19:8a). Slăvit să fie Dumnezeu că există un zid. Chiar dacă, fiind înconjurați de un zid, libertatea noastră este îngrădită, totuși, acest zid este și o piedică în calea lui Satan, ca el să nu poată trece dincolo de restricția impusă de Dumnezeu, pentru a ne ataca și mai mult. Așadar, e nevoie să ne aflăm înăuntrul zidului lui Dumnezeu, învățând să acceptăm îngrădirile și lecția crucii.*

† Citat din T.C. Upham, *The Life of Madame Guyon* (Viața lui Madame Guyon), Londra, Allenson&Co., 1961, retipărit, pag. 80.

* Mesaj rostit în Penang în 4 aprilie, 1938.